

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 51/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť O. M., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 50 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Martin pod sp. zn. 3 T 1/02 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 2 To 306/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2007 doručená sťažnosť O. M., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 50 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Martin (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 T 1/02 a Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 To 306/2005. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 2. apríla 2007.

Zo sťažnosti a z priložených dokladov vyplýva, že rozsudkami okresného súdu sp. zn. 3 T 1/02 z 2. februára 2005 a krajského súdu sp. zn. 2 To 306/2005 z 3. mája 2006 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 196 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dvanásť mesiacov. Podľa názoru sťažovateľa právoplatné rozsudky porušujú jeho označené základné práva podľa ústavy, keďže bol uznaný vinným, hoci je nevinný. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 19. júla 2006.

Z pripojeného spisu ústavného súdu sp. zn. Rvp 1189/06 vyplýva, že sťažovateľ ešte 28. júla 2006 podal sťažnosť, ktorou namietal zákonnosť a ústavnosť tých istých rozsudkov všeobecných súdov ako v tomto konaní. Prípisom sudcu ústavného súdu č. k. Rvp 1189/06-3 zo 4. septembra 2006 bolo podanie sťažovateľa odložené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 1/02 z 2. februára 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu. Podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám iba subsidiárna a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd ako súd odvolací. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 306/2005 z 3. mája 2006. Sťažnosť treba v tejto časti považovať za oneskorene podanú. Je to tak preto, lebo rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 19. júla 2006, pričom sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 2. apríla 2007, teda dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ sa pokúšal bez úspechu dosiahnuť podanie dovolania proti rozsudku krajského súdu prostredníctvom generálneho prokurátora Slovenskej republiky, resp. ministra spravodlivosti Slovenskej republiky. Nevyužil však vlastnú možnosť podať dovolanie, hoci má na to právo. Pritom dovolanie je možné podať v trojročnej zákonnej lehote. Musí sa tak udiť prostredníctvom obhajcu.

Na základe všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2007